

hành thi cử, nhưng được mấy người đỗ đạt đâu; hễ có phúc thì có phần, có nhân thì có quả, không ai có thể biết trước được. Cha tôi có dịp là thao thao bất tuyệt như nước vỡ bờ khiến người nghe cũng lẩy lăm thích thú lắm vậy!

Rồi thời gian trôi qua, tôi đã trưởng thành có đủ trí khôn lập gia đình mà cha tôi vẫn thương yêu và chăm sóc như tôi còn bé. Những lần vượt biên thất bại, những ngày tham gia phục quốc bị Việt Cộng lùng bắt, tôi lần trốn về quê lại phải nương nhờ vào sự che chở đùm bọc của cha hiền. Cha tôi nuôi con không bằng bạc tiền tài sản sẵn có như những người cha mẹ khác, cũng không bằng những gian manh dối gạt người đời mà chỉ nuôi bằng sức lao động cần cù, bằng củ khoai, trái bắp, hoặc làm thuê mướn, đem mồ hôi đổi lấy sự sống cho con. Cái gia bảo lớn nhất mà ông muốn tôi giữ gìn như cha tôi đã lãnh giữ từ tổ tiên truyền lại. Đó là con đường đạo đức hướng thiện, thờ kính ông bà cha mẹ, giữ tròn hiếu đạo, trọng lòng nhân, quý điều nghĩa, giữ chữ tín, biết lấy lễ đối xử nhau... nhất là phải biết đặt mình vào hoàn cảnh không may của người để dễ cảm thông tha thứ. Theo cha tôi thì những kẻ không có đạo đức thường bất hiếu, đã bất hiếu thì sẽ bất trung, bất nhân, bất nghĩa và bất cứ tội ác nào cũng có thể làm.

Vì vậy, ông dạy tôi phải xa lánh những kẻ vô đạo đức vì: “Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng”. Trong văn chương sách báo âm nhạc phần nhiều ca tụng lòng mẹ, nói nhiều về sự hy sinh cao quý của tình mẹ nhưng có ít người nói đến tình phụ tử hay tấm lòng độ lượng của người cha. Hình ảnh người mẹ đã ăn sâu vào lòng mọi người, quá to lớn, nên đã làm mờ đi bóng dáng thân yêu của người cha suốt đời cực khổ tận tụy với vợ con. Có những người cha bị vợ bỏ chạy theo ái tình danh vọng bạc tiền, nhưng họ vẫn ở vậy nuôi con cho đến ngày khôn lớn nên người. Dù nghèo đến đâu cũng ráng cho con đi học biết chữ để cư xử với đời. Nhiều người cha vì quá thương con, chiều con, bênh con nên có những hành động phạm pháp mà phải ngồi tù hoặc có khi đến chết. Làm sao có thể nói hết được những nỗi nhọc nhằn của người cha đã nhiều năm cực khổ nuôi con?

Cha ơi! Ngày Vu-Lan lại trở về, những người con Phật lo làm lễ báo ơn cha mẹ. Con bùi ngùi đốt nén tâm hương dâng lên cúng dường Đức Phật hồi tưởng đến hình bóng thân yêu của cha già mà nước mắt tuôn trào. Con cầu xin Đức Phật cứu độ linh hồn cha được siêu thoát về thế giới an lành. Con tự trách mình chưa làm tròn chữ hiếu. Lúc cha còn sống con không gần gũi để an ủi chăm sóc cha ở tuổi già yếu, ốm đau. Công ơn cha như trời cao, bể rộng, lớn như núi Thái-Son, thật khó mà đền đáp được. Trong lúc mọi người con Phật đang lặng yên trao cho nhau những bông hồng trắng đỏ, con không biết chọn bông

hồng nào thật xứng đáng để đặt trên bàn thờ cha. Con chỉ biết cúi đầu tưởng niệm công ơn trời biển của cha mà thôi. Và, nếu phải chọn một bông hồng để tặng cha thì con sẽ chọn bông hồng màu vàng: màu cờ tổ quốc, màu lúa chín và màu đất quê hương.

Đông Minh

Bài thơ tặng Mẹ

Gió mang cánh diều mơ ước bay cao,
Nhưng gió không đủ xô xao để thổi ta trưởng thành,
Dù đời có rêu xanh bao nhiêu đi nữa.
Cha cho con trái tim hồng màu lửa,
Mang hạnh phúc của người làm lễ sống giữa trần gian.
Giấc ngủ xa xôi phiêu phát những giọt đàn,
Mẹ ướp tuổi thơ con bằng cung vàng phím lụa.
Dĩ vãng nào trang hoàng cô công chúa,
Sương gió thêu thùa Mẹ tóc úa hương phai.

Và để rồi sinh tử rớt trên vai,
Con trắng tang Cha trong một ngày tận thế.
Mím chặt môi dưới Phật đài phát thệ,
Con vì Cha xin vĩnh viễn quay về.
Thời gian trôi vẫn xanh muốt nguyện thề,
Mẹ giờ đây đứng bên lề dư ảnh.
Tiếng đàn xưa mười ngón tay thần thánh,
Thành búp Sen hương vọng cảnh Di Đà.

Thơ hoang đàng từng gọi nỗi chia xa,
Tùng công ta qua bao mùa trăng thương khóc.
Thơ thủy táng sâu ta trong đáy cốc,
Thêm lần này thơ xóa tóc oan khiên.

Con đến chùa Thầy dạy một chữ DUYÊN,
Gió mang niềm riêng bay qua triền sương khói.
Gió vẫn chưa đủ phai phôi để thổi ta trưởng thành,
Dù đời đã mong manh đi trên bao mùa bão nổi,
Vì ta còn Mẹ già, chỉ biết sống cho con,
Khi lung đã quá còng, gối mỗi ...

Minh Chiêu

